

Нові екранізації МІФІВ

42

Той факт, що інтерес до казки, легенди посилюється, сам по собі визначний. Однак підходи залишаються старими.

В останній чверті минулого року Голлівуд презентував світові ще дві казки для дорослих: історію легендарного Зорро, а також прекрасної Попелюшки. Зрештою, ці фільми могли б вважатися і дитячими, якби не розкішна еротика першої картини та інтелектуальні фантазії другої.

«Маска Зорро» (реж. М.Кембел, прод. Ст.Спілберг) — елегантно інсценована пригодницька стрічка. Цього разу народний герой здійснює свої подвиги у Мексиці. В ролі Зорро №1, як завжди, неперевершений Е.Хопкінс, його учня і послідовника — А.Бандерас, жіночу роль зіграла К.Цета-Джонс.

Блискучий акторський ансамбль, гарні костюми, декорації, надзвичайні трюки — напевно, це все, що вирізняє новий фільм від 27-ми його попередників.

Все ж таки Е.Хопкінсу вдалося створити дещо іншого Зорро, реалістичнішого і більш привабливого своєю зрілістю. А.Бандерас не підхопив цього настрою і залишився простакуватим Зорро. Його блискавичне перетворення з бандита-простолюдина в аристократа, скажімо, виглядає цілком казковим. Однак енергетика героя, красеня, щасливця, яку несе в собі Бандерас, надає чар і його Зорро. Зрештою краса Цети-Джонс виглядає також самодостатньою.

Колонізатори гинуть, народ на чолі з Зорро торжествує, всі задоволені. Все, як завжди в таких випадках: щасливий кінець, невизначене, але обнадійливе майбутнє. Напевно, єдине, що може змінити Зорро — вихід за рамки жанру. На це американські шанувальники міфу не наважилися.

На відміну від «Маски Зорро» у «Назавжди і вічно» (реж.Е.Теннант) знялися маловідомі актори за

Д.Барімор у фільмі «Назавжди і вічно». Режисер Е.Теннат.

Антоніо Бандерас у фільмі «Маска Зорро». Режисер М.Кембел.

винятком А.Х'юстон (мачуха). Окрім того, заперечується казкове походження цієї всесвітньо улюбленої історії.

Виявляється, як стверджує фільм, Попелюшка мала прототипа Даніеллу, яка так само чудесним чином стала королевою. Про цю історію оповідає братам Грімм її онука.

Незвичними у картині видаються багато речей. Сирота Даніелла (Д.Барімор) полонила принца не вродою, не скромністю чи працелюбством, а гострим розумом, проникливим чуттям, освіченістю, революційним духом, які у ті часи були привілейованими сферами волевиявлення чоловіка. Принц (Д.Скотт) виявився не цілком казковим, адже засумнівався в любові, спочатку надавши перевагу своїм обов'язкам владики. У Даніелли був ще один залицяльник, досить огидний тип, який викупив її у мачухи. Одна з сестер виявилася доброю і вийшла заміж за цього придворного. У фільмі зустрічаємо Леонардо да Вінчі, який допомагає закоханим і малює портрет Даніелли.

Однак намагання в казку увібгати більше, ніж вона означає, не виглядають успішними. Німецький критик Р.Бертельман так її оцінив: «В пошуках вірної форми «Назавжди і вічно» коливається між мильною оперою, феміністичним маніфестом і пародією» (Сінема, 1/99, ст.103). Стрічку назвали модерною казкою. Все відбувається без допомоги феї. У 90-ті Попелюшка творить своє диво сама.

Безумовно, фільми «Маска Зорро» та «Назавжди і вічно» не належать до кінематографічних досягнень року (як «Трумен-шоу» або «Порятунок рядового Раяна», наприклад). Той факт, що інтерес до казки, легенди посилюється, сам по собі визначний. Однак підходи залишаються старими. Скромні обновики, як в історії з Попелюшкою, виглядають за вуха притягненими. Міфам доводиться все ще чекати на своє новітнє життя.